

ДАРУНКИ ДОЛІ

Від долі часто діставались
Дошкульні на підбір удари,
Та їй усе здавалось мало,
Вона в нас щедра, а не скнара.

Було, вдавалось ухилитись,
Але частіше била в серце,
Не встигнеш навіть помолитись,
Як вже одержиш жару з перцем.

Вже майже вік людський тримаю,
Удари, тільки б не сміялась,
Що я лякливо ухиляюсь □
Нічого, сталь же закалялась!

Вже звикся я тримать удари,
Але ж якби лише від долі!
Кусав ще й ближній, мов комарик,
Тихенько, підло, мивоволі.

Припухне чи почервоніє,
Уже й чесатись перестане,
А в серці жалить, наче змієм □
Біль від образи не відстане.

Від долі й так нам дістається,

А ми, цього неначе мало,
Так чиним, що й вона сміється
І безпристрастно і зухвало!

Чому ж ми ще й самі кусаєм,
Невже не можемо, як Люди?!
“Дарунки” не від долі маєм –
Самі від себе й відусюди.

Дата написання вірша: 2021-01-19